

Érvek az M0 északi szektorról szóló (északi híd) perünkben 2004. július 7-én hozott Ítélet helytelenségével kapcsolatban:

1. Rendkívüli - szinte nevetséges - következtetés az ítélelhozatali folyamatban:

A keresetünket 2001. május 30-án elutasító 10.K.41.621/1999/9. sz. Ítélet 11. oldalán „**A felperesek keresete n e m a l a p o s**” címszó alatt az első bekezdésben a következőt szögezi le határozottan az ítélező:

„A közigazgatási per tárgya a közigazgatási határozatok törvényességének a felülvizsgálata, azaz a bíróság az államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló többször módosított 1957. évi IV. tv. (Áe.) 72. prf. (1) bekezdése, 73. prf.-a és Pp. 339. prf. (1) bekezdése alapján azt vizsgálja, hogy a keresettel támadott közigazgatási határozat a meghozatala idejében megfelelt-e az ügyre irányadó anyagi- és eljárási jogszabályoknak.”

Vagvis: eszerint az ítélet és a benne hivatkozott jogszabályok szerint az általunk megtámadott II. fokú Határozatban megadott környezetvédelmi engedélynek a környezetvédelmi engedélyt megadó határozat napján: az 1999. IX. 29. napján érvényes jogszabályoknak kellett volna megfelelnie.

Ekkor már érvényben voltak többek között a következő jogszabályok:

- Az 1995. évi LIII. törvény (Kt)
- A 152/1995. (XII.12.) Kormányrendelet a környezeti hatásvizsgálatról
- A 123/1997. (VII.18.) Kormányrendelet

Ezeknek a jogszabályoknak a keresetünk tárgyát képező Határozat nem felelt meg!!!

Az alábbiak miatt:

Valóban igaz, hogy az 1994. évben elkészült és benyújtott előzetes környezeti hatástanulmány és részletes környezeti hatásvizsgálat még nem vehette figyelembe az 1995. évben hatályba lépő környezetvédelmi törvényhez kapcsolódó kormányrendelet előírásait a környezeti hatásvizsgálatról, tehát a hatástanulmány és a hatásvizsgálat elbírálása nem eszerint történhet.

A környezetvédelmi engedélyt megadó Határozat azonban nem egyszerűen a hatásvizsgálatok elbírálása, hanem mindazon környezeti körülményeknek a számításba vétele alapján kiadott, vagy megtagadott engedély, ami a tervezett létesítménnyel kapcsolatos.

Tehát a vízbázisok védelméről szóló 123/1997. (VII.18) Korm. rendeletet, -mely előírja, hogy a vízbázisok belső, külső védőterületén közút nem vezethető, és az „A” hidrogeológiai védőövezeten keresztül is csak előzetes környezeti hatástanulmány alapján dönthető el közforgalmú út létesítése - már figyelembe kellett volna vennie a Határozatnak.

Különösen egy olyan létesítménynél, amely a főváros és 22 agglomerációs település legfontosabb és legnagyobb kapacitású vízbázisa. (A Szentendrei sziget kútjai a víztermelés közel 70 %-át adják, és a még tiszta, érintetlen környezetnek köszönhetően az ezekből nyert vizet nem kell olyan költséges tisztító eljárásoknak alávetni mint a másik vízbázis: csepeli kutak vizét.)

A Határozat - bár 5. pontjában, az építési hatóság kikötéseként, tartalmazza azt a „kishidat” is, amely Szigetmonostor közigazgatási területét (a lakott területétől 3 kilométerrel délebbi helyen) összekötné a 11. sz. főúttal - figyelmen kívül hagyja, hogy emiatt a szigeten több jól működő kutat kellene megszüntetni a külső és belső védőövezet érintése miatt, és - mivel a híd kijelölt helye (a Határozatban „C” változat) távol esik Szigetmonostor lakott területétől, miatta az „A” hidrogeológiai védőövezeten keresztül cca 3 km-es közutat kellene létesíteni.

Fentiek miatt a vízbázisok védelméről szóló 123/1997. (VII.18.) Korm. rendelet figyelmen kívül hagyása megengedhetetlen hibája a környezetvédelmi engedélyt megadó Határozatnak, nem is szólva arról, hogy a hatásvizsgálat azon hiányosságai tekintetében, melyek a környezeti hatásvizsgálatról szóló 152/1995. (XII.12.) Korm. rendelet időbeni megelőzése miatt állapíthatók meg a hatásvizsgálatban, a T Főfelügyelőség hiánypótlást írhatott volna elő.

Az ítélelhozatali következetlenség abban rejlik, hogy míg a tárgybani keresetünket 2001. május 30-án elutasító ítélet szerint a Határozatnak a meghozatalakor érvényes jogszabályokat kell figyelembe vennie, az újra indított eljárást lezáró, elvesztességünket kimondó ítélet szerint (az Ítélet 5. oldalán alulról a 17. sortól kezdődően) : „...az alperes helyesen utalt arra az alkalmazandó jog körében, hogy a közigazgatási eljárásban és a közigazgatási perben is a kérelem benyújtásakor hatályos jogszabályokat kellett alkalmaznia ...”

Tehát: amikor a keresetünket érdemi tárgyalás nélkül elutasították, nem kerülhetett sor arra, hogy a Bíróság megvizsgálja, hogy a Határozat meghozatalakor hatályos jogszabályoknak a Határozat tulajdonképpen nem felelt meg, pedig az Ítélet szerint is azoknak kellett volna megfelelnie,

az ugyanebben a tárgyban folyó új eljárás során pedig, amikor sor került a Határozat érdemi vizsgálatára, a jogszabályoknak való megfelelés tekintetében már egészen mást vall a Bíróság, és ragaszkodik a 10 évvel ezelőtti, az „eljárás kezdetekor”, érvényben lévő jogszabályokhoz, melyek jóval kevesebb kötelezettséget tartalmaztak környezetvédelmi szempontból, mint a Határozat meghozatalakor érvényben lévők.

Nézzük, mire utalt az alperes, amiben a Bíróság igazat adott neki? :

*„Közigazgatási Döntvénytár 2004. júniusi számban megjelent VI. 37630/2001. számú eseti döntés”
(Ítélet 4. oldala 4. bekezdés)*

Tehát 2001-ben hozott eseti döntésre tudott csak az alperes hivatkozni abban a tekintetben, hogy szerinte az 1999. évben hozott Határozatnak csupán az 1994. évben érvényben lévő jogszabályoknak kellett megfelelnie. Erre támaszkodik tehát a Bíróság, amikor az új Ítéletében egészen mást mond, mint a 2001. májusiban?

2., A tárgyalás során a felperes és az alperes közötti eszmecsere keretében a felperes által többszörösen szabatosan kihangsúlyozott ténynek az alperes által történt szándékos félreértését rögzíti az Ítélet 7. oldalának 2. bekezdése. Mivel a felperes az eszmecsere során elhangzott érveit előre megírt levélként átnyújtotta a Bíróságnak és az alperesnek is, az alperes által sugallt szándékos félreértés megjelenése az Ítéletben enyhén szólva megmagyarázhatatlan, ha nem akarunk rosszhiszeműséget feltételezni a Bíróságról...

(A Bíróságnak a tárgyalás alkalmával átadott levél másolatát mellékeljük.)

Az eszmecsere arról szólt, hogy a Szentendrei szigeten működő vízbázis kútjait tenné tönkre a Szigetmonostor közigazgatási területét a 11. sz. főúttal összekötő „kishíd”, amelynek megvalósításához Szigetmonostor Önkormányzata a területfelhasználási engedély megadását köti. Az alperes jogi képviselője tette magát, mintha nem is hallaná a „sziget” és a „kishíd” szavakat, és a felperes logikus érvelését ezekre vonatkozóan, elbeszélte a felperes szövege mellett, és a balparti, vagyis a pesti oldalon lévő, valóban eltömedékelt néhány kútra vonatkozóan lobogtatta a Vízművekkel történt korábbi megegyezést. A Vízművek a Szentendrei sziget és a 11. sz. főút közötti kishíddal kapcsolatban nem egyezett meg senkivel. Pedig feltételezzük, hogy az alperes jogi képviselője ismeri a térképet, annál is inkább, mert személy szerint ő volt az ügyintézője az 1999. évben kiadott, a per tárgyát képező másodfokú Határozatnak, amellyel a Környezet- és Természetvédelmi Főfelügyelőség megadta a környezetvédelmi engedélyt az M0-s autópálya 2. sz. főúttól a 11. sz. főútig tartó szakaszára. A Határozatban szereplő 5. sz. kikötésben volt előírva annak a - Szentendrei szigetet a 11. sz. főúttal összekötő „kishíd” tervnek a megvalósítása, amit tárgyaláson a t. ügyintéző - egyben a perben jogi képviselő - nem akart megérteni...